de la terra. L'any 1981 es va arreglar la teulada i es va aixecar l'alçada del segon pis. L'escala que pujava al segon pis es bifurcava i es ficava en una altra casa, l'anomenada el Coro, on també hi vivia un familiar. La llinda de la casa porta la data del 1711.

Durant anys, el pare de les actuals propietàries, Lluís Areñas, era l'encarregat de recollir les deixalles. És una història curiosa, perquè l'home, tip que li tiressin deixalles a l'hort, va proposar fer-se càrrec ell mateix de la recollida. Era una figura prou recordada veure'l amb el carro tirat per la Morena. Venien llet i pocs eren els que no hi havien anat a comprar-ne. Aquest home va tenir una faceta menys coneguda, la de músic. Quan era jove, després de treballar, anava cap l'Esquirol per aprendre a tocar el violí i el piano, i amb el temps el cridaven per tocar en els balls que es feien en el poble. Tocava també l'harmònium i així va anar fent fins que va esclatar la guerra, en la qual lluità fins que va anar a parar a un camp de concentració a França. Assabentat d'això mossèn Feliu, el va reclamar, de manera que pogué tornar al poble, on seguí fent les feines agrícoles.

Una mica més avall, en el número 35, trobem Cal Corder, anomenada així perquè l'amo feia cordes. Consta de planta baixa i dos pisos i a la llinda hi ha la data de 1846.

Una de les actuals propietàries, filla de la casa, recorda una lleixa grossa de fusta amb unes punxes gruixudes sobre la qual es tirava el cànem i després s'estirava, "pentinant-lo". Un cop pentinat el portaven al pati de darrere la casa i des d'allà fins a la casa, ben tibant, l'anaven cargolant.

Però Cal Corder era molt més que un lloc on es feien cordes, era també l'única fonda del poble on van fer estada persones tan conegudes com el pintor Collverdulet o la família Bohigas.

A la part baixa hi havia "el Colmado" i el menjador de la fonda, i al costat la barberia, on les filles afaitaven els parroquians quan el pare havia de marxar. El primer pis tenia una sala gran on la recordada Carmeta abans d'anar a estudiar infermeria ensenyava a cosir a les noies. En un racó d'aquesta sala hi havia un locutori on s'atenien les trucades telefòniques. Actualment la part baixa de la casa està llogada i als dos pisos hi viuen persones de la família.

Cal Llorenç, durant una època dita Cal Traginer, situada al carrer Major número 38, consta de planta baixa, on eren les quadres, i dos pisos. A la planta baixa ara hi ha el conegut restaurant de Ca l'Ignasi, i tant la pallissa com els pisos superiors han estat transformats en habitatges. A la porta principal hi ha una llinda del 1668 i al costat esquerre, en una de les finestres, n'hi ha una altra amb la data de 1736. Sembla que la construcció es deu a dos francesos, pare i fill. Es parla també que hi hagué un incendi, que sortosament no va fer gaire mal a l'edificació.

És una de les poques cases que té pou interior al qual es pot accedir des de qualsevol pis. A l'antic menjador de la casa encara es conserva una fornícula i el terra de lloses. L'actual propietària ha dut a terme una sèrie de reformes, lligant el passat amb les noves tècniques i comoditats, encara que va enderrocar una magnífica galeria a causa del seu mal estat. El nom de Cal Traginer el va posar quan va convertir la casa en una casa de colònies, abans de la construcció dels actuals apartaments.

En els números 5 i 7 del carrer de Sant Bartomeu es troba Cal Fuster, una casa també de planta baixa i dos pisos. La va fer construir un fuster entre els anys 1830 i 1850. Era un home que es dedicava a fer mobles. Va tenir dos fills, que van seguir l'ofici del pare, i quan es van casar van dividir la casa en dos. Cadascun tenia una fusteria a la planta baixa i tots dos vivien al primer pis de cada casa. El fill d'un dels germans va seguir també amb l'ofici del pare, però aviat va marxar cap a Girona, aleshores va convertir la planta baixa en un pis i de les golfes en va fer un estudi, i els va llogar tots dos. L'altre germà només va tenir filles i no es va continuar la tradició familiar; l'ofici acabà quan va morir el pare l'any 70. Actualment a la part baixa hi ha un taller mecànic, i les golfes continuen sent-ho. Una de les filles es va casar amb el noi de Cal Pastor i de les dues noies que van tenir, una viu a la mateixa casa i el seu home fa de mecànic.

Isabel Corominas
Carles Comella